

САМОТНИЯТ УЧИТЕЛ

Учителят по тъмно се събуди, във стаята самотно бе и хладно.

Нощта наля от черното кафе и пусна млечни капки от зората.

Една звезда почука по стъклата и светла мисъл в погледа му падна.

А гласове на първи минувачи навънка се препъваха във вятъра.

Наметна леко вехтото палто, обувките забрави да завърже.

Случайно някак лампата остави – да мисли вечер някой, че го чака...

Понесе се свободно през градчето, забързвайки по уличките стръмни...

Две думи размени със вестникаря и той помисли, че от тях разсъмна.

Тополите край дългата ограда посрещнаха го във шпалир строени.

Пристъпи в клас и смъкна очилата, протри разсеяно стъклата потни.

Във стаята се втурнаха децата и стоплен от очите им засмени,

забрави за отчайващата тежест на нощите с минутите самотни.

Трета награда в конкурса „Защо съм учител“

Автор: Дойчин Дойнов,

учител по история и философия в

ПГССХВТ „Ангел Кънчев“, гр. Разград